

KLAU?TUKAS

Pažinimo raktas yra klausukas

Nepriklausomas Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos laikraštis Nr. 25(37) 03-10-23

Šiame „Klaustuko“ numeryje Jūs susipažinsite su mūsų gimnazijos [Vytautais](#), geriausia mokytoja – [Donata](#) Jarašūniene, pasaulio [čempionais](#): Eimantu Grigaliumi ir Mariumi Ravinskiu, pajausite [magišką](#) dainos galią, perskaitysite gimnazijos gyvenimo [kroniką](#), pažvelgsite į [Policijos](#) dieną iš dviejų pusių, pabūsime įdomioje [pamokoje](#) ir kartu švęsime Europos [kalbų](#) dieną

Redakcija:

**Aistė Dainauskaitė, Viktorija Čiupailaitė,
Vilma Biekšaitė, Kristijonas Kancleris,
Viktorija Čijunskaitė, Rytis Chomičius,
Dovilė Staknytė.**

Klaustuko vadovė: **Birutė Paltanavičienė**

Redakcijos žodis (Laikas, erdvė, nuotaika – ruduo)

Už lango – margas rudens drugelis, savo sparnais apklostęs gimtinės žemę. Nematoma ranka kasdien vis tamsesniais potėpiais tapo kraštovaizdį, mėnulio sidabro voratinkliu apipina kiekvieną medį, krūmelį ar laukuose užsilikusią ramunę... Kiekvienas pastebime šį užburto rato reiškinių, bet ne kaskart įdedame į sielą. Gal per daug vietos ten užima žmogaus sukurti modernūs „stebuklai“? Sustok... ir atsigręžk. Į praeitį. Į besispurdantį paukštuką, kuriam reikia laisvės. Paleisk jį. Tegul gieda.

Man jau paskutiniai metai mokyklos suolo. Sėdžiu kaip molinis puodas. Žinai kodėl? Galiu paaiškinti. Čia atėjau beformis molio gabalas... Patekau į darbščias rankas, kurios minkė, minkė, minkė. Apvartė, apžiūrėjo, suvokė, kokiam dirbiniui tinku, ir ėmė žiesti. Vienuolika metų dirbo, suko, piešė ornamentus. Beliko tik įmesti į krosnį ir išdegti – sutvirtinti, kad nesuskilčiau ir nesunykičiau...

Molio gabalas – aš, tu, kiekvienas mokinys.

Žiedėjas – mokytojas.

Ornamentai – žinios, gyvenimo patirtis.

Krosnis – visa ko apibendrinimas ir egzaminai.

Pasakysiu dar vieną svarbų dalykėlį. Jei molio gabalas yra niekam tikęs, nepaslankus, jis tik riogso nuošaly. Arba pats iškrenta iš žiedėjo rankų. Nebūkime tokie. Leiskim žiedžiančiam sudėti visą save ir papuoškime sidabrinio mėnulio voratinklių nušviestą gyvenimo kelią.

Po atostogų naujam sezonui populiariausios televizijos laidos, atostogavę laikraščiai, grįžome ir mes. Tas sezonas, kaip žinia, vieniems – velnioniškas pirmųjų ypatingesnių jausmų fontanas, kitiems priverstinio surimtėjimo ir apsisprendimo metas. „Klaustuko“ redkolegija tikisi, kad ir šį mokslo sezoną būsite kartu su mumis, t. y. Rašysite ir skaitysite – mums, mus.

Eidami į mokyklą, neslėpkite savo akių apykaklės gelmėse. Juk dar ne taip šalta! Tie medžiai, tas lapų šlamėjimas po kojomis, rūko lašai... Visa tai kada nors primins geriausią gyvenimo laikotarpį – mokyklinius metus.

Nuo rugsėjo laikas tampa nevaldomas. Jis taip neša, taip suka, kad sunku surasti laisvą minutę pokalbiui su draugais. Kaip jį suvaldyti? Kaip suvaldyti dabartį?

Klaustukietės

Susipažinkite: mūsų gimnazijos Vytautai

- Kur tu mokaisi?

-Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijoje! - didžiudamiesi atsakome. Net tie, kurie ne labai nori mokytis.

Kodėl mes didžiuojamės? Pirma, mūsų mokykla graži, jauki, tvarkinga, mus moko puikūs kvalifikuoti mokytojai. O antra?

Vytautas Didysis buvo bene žymiausias ir narsiausias Lietuvos kunigaikštis, jo vadovaujami kariai iškovojo pergalę garsiajame Žalgirio mūšyje. Šio kunigaikščio valdymo metais išsiplėtė Lietuvos teritorija, o mūsų valstybės vardą nuolat pagarbiai kartojo kaimyninės šalys.

Mums suteikta išskirtinė galimybė mokytis gimnazijoje, pavadintoje tokio didžio žmogaus vardu, todėl turėtume bent pasistengti pajusti šio didvyrio dvasią, tvyrančią tarp mūsų mokyklos sienų, turime pateisinti gimnazijos vardą ir įrodyti, jog ne veltui mokomės šioje mokykloje.

O kokia gi būtų „Vytautinė“, jeigu joje nesimokytų nė vienas Vytautas?! Vytautų šiais mokslo metais gimnazijoje yra net 10. Kas jiems išrinko tokį vardą? Kodėl? Kaip juos vadina klasėje, namuose? Gal pravardžiuoja? Ar norėtų pasikeisti vardą? O ar norėtų jie būti panašūs i Vytautą Didįjį ?

Vytautas Bikauskas, 5c klasės moksleivis:

- Mane Vytautu sugalvojo pavadinti tėvai. Manau, todėl, kad mano tėčio vardas Kęstutis, o Kęstutis, kaip žinome, taip pat buvo Lietuvos kunigaikštis, Vytauto tėvas. Klasėje dažniausiai trumpina mano vardą ir vadina Vytu. O namuose, atvirkščiai, mano vardo niekas netrumpina. Man šis vardas patinka ir tikrai nenorėčiau jo keisti. Jis man primena didįjį kunigaikštį į kurį ir pats norėčiau būti šiek tiek panašus. Labiausiai norėčiau būti gimęs tą pačią dieną kaip ir Vytautas Didysis.

Vytautas Medutis, 6b klasės moksleivis:

- Nežinau kodėl, bet šį vardą parinko mama. Klasėje, kaip ir namuose, mano vardą trumpina. Savo vardo nekeisčiau į joki kitą, bet nelabai norėčiau būti panašus i Vytautą Didįjį.

Vytautas Bazilevičius, 6e klasės moksleivis:

- Vardą man sugalvojo abu tėvai drauge. Mano brolio vardas Gediminas, tad ir mane pavadino kunigaikščio garbei. Tiek namuose, tiek mokykloje į mane visi kreipiasi Vytu, ir aš prie šio kreipinio jau pripratau, vardo keisti nenorėčiau. Į kunigaikštį taip pat nenorėčiau panėšėti.

Vytautas Mackonis, 8a klasės moksleivis:

- Šį vardą tėvai man parinko tikriausiai dėl to, kad mūsų šeima gyvena Vytauto Didžiojo gimtinėje. Klasėje manęs niekas nepravardžiuoja, o vadina labai paprastai - Vytu. Tuo tarpu namiškiai į mane kreipiasi tik netrumpintu vardu -Vytautai. Nors prie vardo jau pripratau, tačiau norėčiau pasikeisti. Manau, jog Vytautas - tai labai jau tradicinis ir senoviškas vardas. Man labiau patiktų, jei mane vadintų, pavyzdžiui, Andriumi, o gal ir kokiu kitu vardu, prasidedančiu raide A. Į Vytautą Didįjį taip pat nenorėčiau būti panašus.

Vytautas Narkevičius, 8a klasės moksleivis:

- Vytautu mane pavadinti nusprendė mama. Šį vardą parinko senelio garbei. Klasėje mano vardą trumpina ir vadina Vytu, tuo tarpu namuose į mane dažniausiai kreipiasi Vycia. Savo vardo keisti nenorėčiau, nes man patinka būti nors vardu panašiam į Vytautą Didįjį. Juk jis vos netapo karaliumi, be to, buvo labai drąsus, narsus ir šaunus valdovas.

Vytautas Laniauskas, 1a klasės moksleivis:

- Šiuo vardu mane pavadino tėtis, nes jo vardas taip pat Vytautas. Mokykloje mane dažniausiai šaukia Vycka, o namuose vadina kiek gražiau - Vytuku. Vytauto vardas man patinka, taip pat man patinka ir Vytauto Didžiojo asmenybė. Norėčiau būti į jį panašus.

Vytautas Deinaravičius, 2c klasės moksleivis:

- Senelis sumanė mane pavadinti Vytautu. Tai buvo padaryta jo garbei. Vardas man patinka, keisti nenorėčiau. Klasėje mane visada vadina Vytu, o namuose šaukia tiek Vytu, tiek Vytautu. Manau, kad norėčiau būti panašus į didįjį kunigaikštį, nes jis buvo tikras karžygys. Norėčiau būti toks drąsus, valingas ir narsus kaip jis.

Vytautas Repečka, 3a klasės moksleivis:

- Vardą davė tėvai, manau, todėl, kad mes gyvename Trakuose, o žymiausias žmogus šiame krašte visais laikais buvo, yra ir bus Vytautas Didysis. Namuose mane šaukia kartais Vytu, o kartais ir visu vardu. Tik

klasėje mane vadina pavarde, nes bendraamžiams mano vardas atrodo per ilgas. Anksčiau man tai labai nepatiko, netgi buvo kilusi mintis pakeisti vardą. Labai norėjau, kad į mane draugai kreiptųsi vardu, tačiau dabar su šia situacija jau susitaikiau ir vardo keisti nebenorėčiau. Norėčiau būti toks išstvermingas, drąsus kaip Vytautas Didysis.

Deja, kad ir labai stengėmės, niekaip nepavyko pagauti Vytauto Golubevo iš 1c ir Vytauto Pupeikio iš 3c. Įsitikinome, kad mūsų gimnazijoje yra Vytautų, galinčių pateisinti garbingą savo ir mokyklos vardą. Linkime jiems būti tokiems šauniems ir stipriems kaip Vytautas Didysis.

Agnė Deinaravičiūtė ir Jūratė Kuliešiūtė, 3b klasė

Turinys

Geriausia mūsų gimnazijos mokytoja - Donata Jarašūnienė

Sveikiname!

Geriausių abiturientų tėvai išrinko 147 geriausius šių metų mokytojus iš 87 Lietuvos mokyklų (pagal AB „Lietuvos telekomas“ antrus metus vykdomą projektą „Geriausi mokiniai renka geriausius savo mokytojus“). Geriausia mūsų gimnazijos abituriento Alberto Navicko mokytoja -Donata Jarašūnienė. Tradiciniai „Klaustuko“ klausimai GERIAUSIAI MOKYTOJAI:

- 1. Kodėl pasirinkote mokytojo profesiją?**
- 2. Kas, Jūsų nuomone, mokytojas: profesija ar gyvenimo būdas?**
- 3. Kokia buvote vaikystėje? paauglystėje? jaunystėje?**
- 4. Ar teko patirti „bjauriojo ančiuko“ būseną?**
- 5. Pirmoji meilė.**
- 6. Pagal kokius kriterijus renkatės draugus?**
- 7. Vertybės? Gėlės? Patiekalas? Spalva? Svajonė?**
- 8. Ar yra (buvo) mokiny (-ė), kuriuo Jūs žavitės (žavėjotės).**
- 9 .Iš kur semiatės energijos ir geros nuotakos?**
- 10. Labiausiai patikusi (-ios) knyga (-os)?**

1. Mokytojo profesiją pasirinkau todėl, kad mokykloje turėjau labai puikius mokytojus, išmanančius savo dalyką, mylinčius savo darbą. Norėjau būti panaši į juos.

2. Man MOKYTOJAS – ir profesija, ir gyvenimo būdas. Be to neįsivaizduoju gyvenimo.

3. Vaikystėje ir paauglystėje man teko sunki dalia. Sunki tėvų materialinė padėtis, pokario metai... nedavė didelio džiaugsmo, nebuvo vaikiško nerūpestingumo, paauglišku išdaigų ir moksleiviškų linksmybių.

Jaunystė - nuo 16 metų per dieną dirbau, vakare lankiau mokyklą ir svajoju kada nors gerai išsimiegoti.

4. Savaiame suprantama, kad teko. Neturėjau galimybių nueiti į kiną, koncertą ar pasilinksinti. Tarp klasės draugų, kai buvo dalinamasi įspūdžiais, visada būdavau nuošaly, pokalbiuose nedalyvaudavau. Kartais būdavo apmaudu.

5. Pirmoji meilė - o kas be jos apsieina?

6. Draugų nesirenku. Bendraudama žmones priimu tokius, kokie jie yra.

7. Vertybės: darbštumas, sąžiningumas, dora.

Gėlės: mėgstu gėles, jos visos gražios. Savo darželyje (kai jį turėjau) visada augindavau zinijas ir jurginėlius.

Patiekalas: vėdarai, apkepas.

Spalva: vaikystėje ir paauglystėje - mėlyna, jaunystėje ir vėliau - vyšninė, dabar - visos spalvos gražios.

Svajonė: mėgstu keliones, gamtą, tad svajoju dar pakeliauti.

8. Taip. Mokinių, kuriais žaviuosi, visada buvo ir yra.

9. Energijos ir nuotakos semiuosi iš mane supančios aplinkos ir žmonių, su kuriais kasdien bendrauju.

10. Skaitau daug. Kiekvienoje knygoje randu ko nors įdomaus, pamokančio.

*Dėkojame už atsakymus. Linkime, kad išsipildytų **Jūsų svajonės.***

Turinys

Gimę su ąžuolų vainikais

Eimantas Grigalius ir Marius Ravinskis. Kas jie? Būsime teisūs atsakę, kad jie - mūsų gimnazijos moksleiviai, abiturientai, sportininkai, vaikinai, savo patrauklumu žavintys ne vieną merginą. Bet jie dar ir pasaulio čempionai!

Šių metų rugpjūčio 4 - 10 dienomis Graikijoje, Atėnuose, vykęs jaunių irklavimo pasaulio čempionatas, kuriame dalyvavo atstovai iš 45 pasaulio šalių, mums, lietuviams, buvo ypač laimingas. Laimės ir džiaugsmo banga tiesiog užliejo Trakų Vytauto Didžiojo gimnaziją. Sužinoję, kad Eimantas ir Marius - čempionai, džiūgavo visi: moksleiviai, mokytojai. Norėjome kuo daugiau sužinoti apie šiuos vaikus, išgarsinusius mūsų Tėvynės vardą. Šis noras visai realus, nes vaikus kasdien gali sutikti mokykloje.

Ką apie save papasakojo aukso medalių laimėtojai? Pirmiausia pradėjome kalbėtis apie nerūpestingas vaikystės dienas. Pasirodo, kad mūsų čempionai vaikystėje buvo tikri nenuoramai.

- Močiutė nespėdavo paskui mane lakstyti ir atiminėti saldumynus. Labai juos mėgau! - šypsodamasis pasakojo Marius.

- O aš ne tik energingas, bet dar ir be galo smalsus buvau. Kišdavau nosį ten, kur nereikia, - prisiminė Eimantas.

Sėdėjome ir juokėmės. Juk visuomet gera prisiminti vaikystę. Paklausus, kaip susidomėjo tokia sunkia sporto šaka - irklavimu, abu vienodai atsakė: „Pabandžiau ir patiko“.

Abu vaikinai irkluoja jau penkerius metus. Pernai pradėjo irkluoti drauge dvivietę valtį. Seniau irklavo įvairiose valčių klasėse. Suspėjo dalyvauti ne tik tarptautinėse varžybose, bet ir keliuose pasaulio čempionatuose. Mariui šis pasaulio čempionatas buvo jau trečiasis, o Eimantui - antrasis. Abiem - pirmasis, atnešęs tiek džiaugsmo.

- Jam ruošmės tikrai energingai ir sąžiningai. Atidavėm visas jėgas. Plūšome iš peties: dirbome treniruoklių salėje, irklavome, bėgome krosus, žiemą slidinėjome. Pradėjome ruoštis iš anksto. Juk tai buvo vienintelė ir paskutinė galimybė išbandyti save šioje amžiaus grupėje. Kitais metais irklusime tarp vyresnių ir stipresnių varžovų.

Klausiausi ir mažiau. Abu kalbėjo nuoširdžiai, su džiaugsmo gaidelėmis. Tikiu, kad tiek dirbus, džiugu matyti savo rezultatus ir įgyvendintas svajones. Vaikinai prisipažino, kad kartais, ypač vasarą, pavydžiai žiūri į savo bendraamžius, keliaujančius, išskylaujančius, linksmi bei nerūpestingai laiką leidžiančius. Draugai ilsisi, o tu turi eiti į treniruotę, atsisakyti visų tų malonumų. Bet vis dėlto...

- Visas triušas atsiperka tada, kai išvažiuoji į varžybas, tampi nugalėtoju ir atsistoji ant garbės pakylas. Tai nuostabus jausmas, - tvirtina Marius.

Savo auksiniu čempionatu abu sportininkai be galo patenkinti ir mielai, išsamiai pasakojo.

- Kelionė prasidėjo Vilniaus oro uoste. Skridome į Varšuvą, po to - į Graikiją, - sakė Marius.

- Kaip visada, neapsieita be nesėkmių. Varšuvos oro uoste pavogė mano pinigines su visais pinigais. Be to, truputį pasiklydome (neradome išėjimo į lauką). Piniginės neatgavau, bet gerai, kad nesėkmių daugiau nebuvo, - prisiminė Eimantas.

Į Graikiją atvyko naktį. Viešbutis buvo puikus ir patogus, su gražiu vaizdu į kalnus ir jūrą. Apstulbino didelis karštis, tačiau laisvalaikiu buvo galima maudytis Viduržemio jūroje (tiesa, sūriame vandenyje). Organizuota ekskursija sportininkams, taigi Marius su Eimantu aplankė Akropolį, Olimpo kalną (vietą, kur vyko pirmoji olimpiada), pavažinėjo po gražias Graikijos vietas.

- Buvo labai įdomu. Nors aš nemėgstu griuvėsių ir mieliau vaikščiočiau po Trakų pilį, - pasakojo Eimantas.

Mūsų Lietuvos rinktinė Graikijoje buvo savaitę. Visą tą laiką rinktinę lydėjo policijos mašina. Vaikinams teko startuoti du kartus: iš pradžių pusfinalyje, po to - finale.

- Pirmą kartą vos nepavėlavome į startą! Tačiau startavome susikaupe ir pasiryžę negailėti jėgų. Bijojome varžovų, tik vėliau supratome, kad jie nėra tokie jau stiprūs. Patekę į finalą, negalėjome tuo patikėti!

Paskutinę dieną vaikinai buvo tiesiog apstulbę - 1 000 metrų distanciją jie įveikė per 3 minutes! Nors pūtė stiprus vėjas ir šėlo kanalo bangos (šiame kanale vyks 2004 m. olimpiada), jiems vis dėlto pavyko užtikrintai ir ryžtingai nuskandinti 20 pasaulio šalių norus tapti čempionais.

Širdyje tikėjomės, kad galime laimėti (visi sportininkai tikisi), bet realiai to neįsivaizdavome. Nesuvokėme, kad nugalėjome, net kirtę finišo liniją. Pradėjome tikėti tik tada, kai krante visi puolė sveikinti, o galutinai įsitikinome, kai drauge, vienu kojų mostu užlipome ant pakylos ir išgirdome Lietuvos himną, džiaugsmingai prisiminė vaikinai. Girdėti Lietuvos himną - tai pasakiškas jausmas tikram lietuviui.

Po varžybų visiems irkluotojams, treneriams buvo surengta diskoteka. Marius ir Eimantas susipažino su daugybe sportininkų iš kitų šalių. Visi jie buvo labai draugiški. Susirašinėjimas nenutrūksta ir dabar.

Grižus namo, sportininkus pasitiko treneriai, draugai. Visi labai džiaugėsi. Namie kiekvieno laukė artimieji, jie taip pat buvo laimingi, džiaugėsi ir didžiavosi savo šeimos nariais - pasaulio čempionais.

Apie laiminguosius sakoma, kad jie gimė su marškinėliais. Apie Marių ir Eimantą norėčiau pasakyti - Jie gimė su ažuolų vainikais. Juk mes, lietuviai, ažuolų vainikais puošiame tuos, kuriuos labiausiai gerbiame. Tikiu, kad šiems vaikinams puikiai seksis ir ateityje, nes sekasi tiems, kas daug dirba ir ryžtingai siekia užsibrėžto tikslo.

Aistė Dainauskaitė, 3b klasė

[Turinys](#)

Magiška dainos galia

Dainuojantiems Trakų Vytauto Didžiojo gimnazijos moksleiviams dalis vasaros atostogų buvo suplanuota lemtingąją balandžio 11 d. Verkėm iš džiaugsmo, kai komisija, klausiusi kaip dainuojame, paskelbė: „Važiuojate į Pasaulio lietuvių dainų šventę!“ Buvome tikrai laimingi, nes šio tikslo siekėme ilgai ir kantriai. Kas suskaičiuos dainoms atiduotas laisvalaikio valandas, kiek kartų užkimo balsai... Tądien svarbiausia buvo žinia - važiuojam!

Tas vasaros rytas buvo saulėtas. Kupini energijos, dideliu autobusu išvykome į Vingio parką. Taip prasidėjo mūsų kelionė į šypsenų ir dainų šalį. Deja, Vilnius pasitiko vėsiu lietučiu, tačiau jis nenuplovė mūsų noro pasinerti į magiškąjį dainos pasaulį.

Dvi pirmąsias dienas vyko repeticijos. Per jas dirigantai mus privertė paplušėti iš peties, bet mes nesiskundėm, žinojom, kad viską atpirks trečioji, finalinė diena.

Mes ir vėl susirinkome prie autobuso keliauti į Vilnių. Visi prognozavo šiltą, saulėtą dieną. Moksleivių ir mokytojų veidai tiesiog švytėjo... Pagaliau, pagaliau ta diena, kurios taip ilgai laukėm!

Sereikiškių parke kartu su gimnazijos orkestru ir kitais Trakų miesto atstovais įsiliejom į eisena. Tipenom iki pat Vingio parko, bet visai nepavargom. O jei ir jautėm kažkokį nuovargį, tai gera nuotaika ir šypsenos viską nugalėjo. Eidami Vilniaus gatvėmis ir bandydami savo gera nuotaika užkrėsti aplinkinius, skandavome: „Vilnius, Trakai, Lietuva - mes visur ir visada!“ Buvo smagu, nes žmonės mums pritarė ir taip pat džiaugsmingai skandavo: „Trakai!“ To jausmo, kurį patyrėme toje eisenoje, neaprašysi, jį tiesiog reikia patirti, pajusti širdimi, matyti, kaip žmonės šypsosi mus pamatę, kaip kartu dainuoja.

Vos pasiekę Vingio parką buvom užklupti smarkaus lietaus. Manote, mus jis išgąsdino? Žinoma, ne. Atvirksčiai, visi lakstėm per balas ir tiesiog šėlome, kol neatėjo mūsų eilė lipti į estradą. Šlapi, visgi laimingi užsikabarojom į patį viršų. Jei manėm, kad repeticijos buvo tikrai smagios ir nepakartojamos, tai šio finalinio renginio su jomis nėra nė ko lyginti! Visa tai, kas ten buvo, ką matėm, ką jautėm stovėdami tarp tūkstančių lietuvių, suvažiavusių iš viso pasaulio, neapsakysi. Padainavus paskutinę dainą, visi ėmė skanduoti: „Lietuva! Lietuva!“ Tokia euforija tvyrojo, toks artumas! Ne tik Lietuvai ir dainai, bet ir vienų kitiems - lietuviška daina visus šiuos žmones suartino. Nesvarbu, ar suaugę, ar vaikai - visi dainavo kartu, vieni kitiems padėjo.

Už visus maloniuosius jausmus ir pasakiškas dienas, už tai, kad išmokė pamilti lietuvišką dainą, už tai, kad mes visi prisiekėme būtinai dalyvauti kitoje dainų šventėje po ketverių metų, tariame nuoširdų ačiū mūsų šauniosioms muzikos mokytojoms Lolitai Navickienei, Rimai Giedrienei ir Ramunei Kiršienei.

Laima Dagyte ir Asta Kuliešiute, 1b klasė

[Turinys](#)

Gimnazijos gyvenimo kronika

(rugsėjis - spalio)

Rugsėjo 1 - oji - Mokslo žinių ir Laisvės diena. Šventės vedėjai - 2 - os gimnazijos klasės moksleiviai. Šventės metu ažuolų vainikais apdovanoti jaunių irklavimo pasaulio čempionai Eimantas Grigalius ir Marius Ravinskis.

Rugsėjo 11 d. prie Bražuolės piliakalnio vyko istorijos pamoka penktokams „Ant piliakalnio žilo“.

Rugsėjo 13 d. 1a klasės moksleiviai lankėsi Molėtų observatorijoje, naktį stebėjo žvaigždes.

Rugsėjo 18-28 dienomis grupė gimnazijos moksleivių lankėsi Olandijoje, Sneek'o mieste. Su šio miesto moksleiviais mes draugaujame jau 11-ti metai.

Rugsėjo 26 d. - Europos kalbų diena, gimnazijoje pažymėta netradicinėmis pamokomis; prancūzų kalbos besimokantys bendravo su svečiais iš Prancūzijos.

Spalio 2 d. gimnazijos moksleiviai dalyvavo Policijos dienos šventėje: dainavo merginų ansamblis ir jaunių choras (vadovės - mokytojos R. Giedrienė ir L. Navickienė), vyko moksleivių piešinių paroda „Vaikai piešia policiją“, 1b ir 2c klasių moksleiviai, vadovaujami mokytojų I. Mačėnienės ir E. Lenkauskienės, parodė literatūrinę - muzikinę kompoziciją. Jaunieji policijos rėmėjai šventei paruošė parodijų spektaklį.

Spalio 2 d. vyko gimnazijos tarybos posėdis. Išrinkta nauja gimnazijos tarybos pirmininkė D. Mikutienė, 15 gimnazijos tarybos narių pasiskirstė pareigas.

Spalio 2 d. patys geriausi rajono mokytojai buvo pakviesti į Trakų pradinę mokyklą, kur juos sveikino rajono Švietimo skyriaus specialistai, o moksleiviai dovanojo smagų koncertą ir rudens gėlių. Į šventę buvo pakviesti ir apdovanoti šie gimnazijos mokytojai: G.Mickonis, S.Misevičienė, B.Paltanavičienė, D.Jarašūnienė, J.Lavrinovič, E.Šišenina, D.Dzigienė, J.Martyncevienė, A.Kiršis, A.Grygelis, I.Knelsienė.

Spalio 3 d. gimnazijoje buvo švenčiama tarptautinė Mokytojų diena. Abiturientai „pavadavo“ ne tik administraciją, bet ir visus mokytojus. Tikrieji mokytojai tądien „mokės“ 13-oje klasėje: piešė, dainavo, vaidino. Už nuotaikingą šventę visi dėkojo abiturientams ir jų auklėtojoms.

Per šiuos du mėnesius moksleiviai lankėsi muziejuose ir dailės parodose, kino filmuose ir teatrų spektakliuose, dalyvavo sporto varžybose ir dviračių žygyje aplink Trakus.

Spalio 23 d. - 5 - 6 klasių moksleiviai švęs „Poezijos rudenėlį“ - deklamuos eilėraščius apie rudenį. 2-ųjų klasių gimnazistai krikštys pirmokus, o spalio 31-ą visa gimnazijos bendruomenė paminės Vytauto Didžiojo mirties metines ir gimnazijos vardo **dieną**.

[Turinys](#)

Viena šventė - Policijos diena

Pirmas žvilgsnis

Policininkus vadina „angelais sargais“. Tai žmonės, kurie rūpinasi saugiu eismu, taisyklių vykdymu, tiria nusikaltimus ir visa, ko negalima daryti. Prieš Policijos dieną, kuri šiais metais buvo jubiliejinė (Lietuvos policijai - 85-eri), mes, dailės mokytojos Astos Naruševičienės paskatinti ir vadovaujami, piešėme policininkus. Žmogaus, kuri piešiau, veide aš išvelgiau rūpestį, tvirtumą ir atsakingumą.

Labiausiai pavykę darbai buvo eksponuojami Kultūros rūmuose, o paskui keliavo net į Vilnių. Dovilė Kazlovskytė savo pieštą portretą policininkų šventės metu padovanojo Trakų rajono policijos komisarui A. Tamašauskui.

Manau, kad kiekvienas garbingas policininkas vertas „angelo sargo“ vardo.

Dovilė Staknytė, 2a klasė

Kai kuriems žmonėms, net ir moksleiviams, su policija tenka susidurti dažnai, tačiau aš asmeniškai su policininkais susidūrusi nebuvo. Nežinau, kodėl apie policininkus sklinda baisūs pasakojimai. Kai policijoje piešiau nepilnamečių inspektorę, ji man pasirodė labai maloni moteris, noriai bendravo. Kabinetas buvo jaukus. Apsilankius policijoje, užplūdo nerimas, baimė, nors nieko blogo nebuvo padariusi.

Žinau, kad policininko darbas sunkus ir pavojingas, reikalaujantis daug kantrybės, šalto proto ir atsakomybės. Viso pasitaiko kiekviename darbe, bet policininkams tenka ypač daug netikėtumų ir pavojų. Vis dėlto policija saugo mūsų ramybę.

Jovita Švabauskaitė, 2a klasė

Antras žvilgsnis

Šių metų spalio 2 dieną vyko vienas nuobodžiausių metų renginių, skirtas Lietuvos policijos 85-mečiui. Sodriai parūkę ir paliežuvavę, policijos pareigūnai bei žiopliai sugužėjo į Kultūros rūmų salę, užpildydami 1/3 jos tūrio. Jei pamėginčiau išvardinti visus kalbėjusius, o tuo labiau apdovanotųjų pareigas ir pavardes, tai pradėję skaityti pamokos pradžioje baigtumėte tik nuskambėjus skambučiui.

Bet mane domina, ar labai barzdota mūsų 85 metų sulaukusi policija? Galėčiau drąsiai teigti, kad ji atrodo taip pat, kaip 84 ar net 82, t.y. labai nepatikimai, nes tais metais mano šeima patyrė tokį atsitikimą.

Pabudę vieną pirmadienio rytą po savo namų langais stovinčią BMW radome be poros durelių ir variklio dangčio. Policija pareiškė, kad svarbiausia yra parašyti pareiškimą apie apiplėšimą. Matyt, jie pinigus gauna už pastarųjų surinkimą, o poros durelių ir variklio dangčio surasti nesitikėkit.

Taigi šį tulžingą straipsnį inicijavo visiškai tuščias ir beprasmiškas renginys, kainavęs gerokai daugiau nei pora BMW durelių su variklio dangčiu. O ką tame renginyje veikė mūsų gimnazijos choras - protu nesuvokiama.

Kristijonas Kancleris, 1a klasė

[Turinys](#)

Įdomi pamoka

Europos kalbų dieną gimtosios kalbos pamoka mums, 5d klasės mokiniams, vyko Trakų rajono savivaldybės salėje. Į pamoką atvyko nemažai dėdžių ir tetų - savivaldybės darbuotojų. Mes trupučiuką jaudinomės, bet tik pradžioje. Kai mokytoja pradėjo kalbėti ir mus klausinėti, visos baimės išgaravo.

„Maža garbė svetimom kalbom kalbėti, didi gėda savos gerai nemokėti“, - sakė J. Jablonskis, mūsų gimtosios kalbos tėvas. Tiems žodžiams mes neprieštarujame, bet jaučiame, kad labai svarbi tapo anglų kalba. Tai kodėl lietuvių kalba dėstoma daugelio šalių universitetuose? Išsiaiškinome, jog senovėje mūsų europiečių, protėviai kalbėjo panašiai. Bėgo metai, keitėsi kalbos, o lietuvių kalba liko mažiausiai pakitusi, panašiausia į savo prokalbę. Todėl mūsų senolė - tautos pasididžiavimas, o kitų šalių (net Japonijos, JAV, Italijos) kalbininkai negali be jos išsiversti. Jeigu šitaip, tai ar gražu mums, lietuviams, lietuvių kalbos nemokėti? Čia jau atsakymas aiškus.

Kitas klausimas - kaip šiandien galima išmokti lietuvių kalbos? Žinome, kad gimtosios kalbos šaltinis - tautosaka. Mes, penktokai, kaip tik dabar susipažįstame su liaudies kūryba, mokomės sakmių, padavimų, pasakų, dainų. Per pamoką savivaldybėje liaudies ir savo sukurtas sakmes gražiai atpasakojo Simas Kairys, Adolfas Kuzborskis, Asta Lisevičiūtė, Meida Daunaravičiūtė. Be to, labai tikroviškai mėgdžiojome paukščius ir vaidinome varlių koncertą. Žaidėme smagų žaidimą „Vilkas ir žąsys“, pasikviesdami ir darbuotojus pabėgioti. Sužinojome, kad lietuvių kalba labai vertinga, nes ypatingai skambi. Ji turi net 56 garsus!

Savivaldybės darbuotojai mums padėjo už pamoką, o mes dėkojome savo mokytojai Birutei Paltanavičienei.

Agnė Pileckytė, 5d klasė

[Turinys](#)

Kaip šventėme Europos kalbų dienos

Žinia, kad Vaikų kūrybinės iniciatyvos fondas rugsėjo 16 d. skelbia konkurso „Tavo žvilgsnis“ rezultatus, mus, humanitarinės klasės moksleives, nuteikė šventei. Išbildėjome į sostinę. Sausakimša Vidaus reikalų ministerijos jaunimo rūmų salė skelbė apie rimtą ir ilgą apdovanojimo procesą - iš daugybės dalyvių tikėjomės ir daugybės laureatų. Klausėmės muzikinio kvarteto, gėrėjomės įspūdingai skaitomais konkurso nugalėtojo darbais. Apdovanojimams prasidėjus, salėje temperatūra sparčiai kilo, todėl mes, kaip ką tik iš lysvės ištraukti burokėliai, laukėme ausiai pažįstamų pavardžių. Pastangos nebuvo bergždžios: Viktorija Čiupailaitė gavo diplomą už puikų vertimą iš F. Dostojevskio klasikos, o Evelina Vasiliauskaitė - už filosofinės pasakos kūrėjo A. de Sent-Egziuperi puikaus kūrinio puikų vertimą.

Renginio metu buvo pasakyta, jog jis skirtas Europos kalbų dienai. Šiomet mūsų gimnazijoje Europos kalbų diena buvo paminėta santūriau. Gal tik prancūzų kalbos besimokantiems ši tradicinė šventė buvo įspūdinga. Kodėl?

Visi, net ir nesimokantys prancūzų, pažįsta mokytoją Zuzaną Kanclerienę - žmogų, neįsivaizduojantį gyvenimo be kelionių ir altruistiškumo. Iš eilinės kelionės šį kartą mokytoja parsivežė tris studentus iš Prancūzijos, Europos gildijos. Kartu su šiais vitališkais prancūzaičiais bendravome beveik mėnesį, o Europos kalbų dieną, pasisukę šokio ir žaidimo sukury, po mini spektakliuko „Peilis“ turėjome atsisveikinti.

Taigi Europos kalbų dieną mes, humanitarės, šventėme ne vieną dieną.

Vilma Biekšaitė, 4h klasė

[Turinys](#)